

Rusticitat respiran, de asperesa
Si tenen lo ressó,
Si ab lo fluviol de ma pastoril musa
Fatig' vostre atenció y delicadesa,
Perdó, Gayté, perdó.

Pus es aquesta la primer vegada
Que l' llavi laletans accents destilla,
Que canto en llemosí;
Y queda ma trista ánima ubriacada
Al cantar en lo idioma de ma patria,
Que en lo bressol beguí:

Més que l' joyós aucell que en la enramada
Sos amors diu del prat á la floresta
Ab lo cantar del niu;
Més que cuan al compás de pesat's ferros
Bells recorts de sa llar y sa nineta
Entona lo cautiú.

Pus molt pobre es la musa que me inspira,
Ni llorer, ni argentada violeta
Orna mon pàlit front,
Ni ayrosos son los dits per puntejarne
Las sonoras cordas de una lira
De plaher pura font;

Ni puch posarme al peu de la cabanya
Que besa ab sas pacíficas onadas
Lo Llobregat hermós,
Ni sentarme en sa platja serpentina,
Per oirne de prop vostre's baladas
En llemosí melós.

Pero no desdenyau, no, la encensada
Que mon cor encenser noble os tributa,
Que n' es cor catalá;
Ni tampoch los olors de esta garlanda
Que, sino bella, al menos es aixuta
De hálit cortesá.